

1857. ²⁶/₁₁ 18: Eneste Beh. af F. t. Beslutn. om Nedsættelse af Udvalgd. vedr. Nyborg Straffeanstalt. 1858

denne Sag drages frem, maa ikke misforstås derhen, at det skulde være ubehageligt for mig personligt, hvad det ærede Medlem sikkert heller ikke vil insinuere. Jeg har intet som helst at skjule i den Sag, og dens Forløb kan ikke faa nogen som helst ubehagelig Følge for mig personligt. Men i anden Forstand er det mig ubehageligt, at denne Sag i Aarevis atter og atter drages frem. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse Slutningen af en Fremstilling af Sagen, hvori det begrundes, hvorfor det er ubehageligt, at den Sag stadig drages frem, og denne Begrundelse kan jeg fuldt ud tiltræde, den er mig personlig uvedkommende, men den er mig ikke uvedkommende som Embedsmand. Fængselsdirektøren skriver saaledes: „Politundersøgelsen, der afsluttedes i September 1916, gjordes i sin Tid til Genstand for megen Omtale i Pressen. Og hver Gang Dr. Fraenkel har anmeldt sine 3 ovennævnte Forslag om Nedsættelse af et Udvalg „til Undersøgelse“, er det blevet omtalt i Pressen. Først omtales Forslagets Anmeldelse, dernæst dets Behandling i Tinget og Udvalgets Nedsættelse. Ved denne stadige Omtale af Anstalten forstyrres den Arbejdsro og Fred, som Institutioner som Nyborg Straffeanstalt ikke kan undvære. Hos det store Publikum fremkalder den gentagne Nedsættelse af Udvalg Forestillinger, som giver sig Udtryk i Udtalelser som: „Er det nu galt igen i Nyborg Straffeanstalt!“ eller: „Er det stadig galt fat i Anstalten!“ At Offentligheden paa denne Maade stadig bringes til at beskæftige sig med disse Forhold, er dernæst inhumant mod de tidligere Funktionærer ved Anstalten, som er blevet ramt enten ved Lov og Dom eller gennem deres foresattes administrative Afgørelse. For dem ligesom for deres paarørende er det en Ubillighed, at de — efter at have faaet deres Straf — stadig gennem en offentlig Debat i Rigsdag og Presse skulle stilles i Gabestokken. Den gentagne Nedsættelse af Udvalg og stadige Omtale af Anstalten er endelig en Hensynsløshed mod de mange Funktionærer, hvis Forhold ikke har givet nogen Anledning til Klage. De sættes alle sammen — i det almindelige Omdømme — paa Anklagebænken. Dette er baade hensynsløst

og uretfærdigt. Enhver, som kender den stedfundne Undersøgelse, vil være af den Mening, at Undersøgelsen aabenbarede, at der blandt Anstaltens Funktionærer fandtes nogle, som ikke var deres Plads voksne, eller som endog var uheldige Elementer, men at Undersøgelsen ikke afslørede en almindelig Demoralisation indenfor Anstaltens Personale eller overhovedet Forhold eller Tilstande indenfor Anstalten, som kunde begrunde en almindelig Kritik . . .“

Det er disse almindelige Forhold, som gør, at det er mig ubehageligt, at denne Sag bestandig rejses. Thi ganske vist er der Forhold, hvor man maa paakalde Offentlighedens Opmærksomhed i højeste Grad og i videst muligt Omfang, men der er ogsaa Forhold i Samfundet, hvor der bør være Ro og Fred, og som Offentligheden ikke bør beskæftige sig med, og de Mennesker, som enten opholder sig som Fanger i Straffeanstalten eller virker dér som Funktionærer, har begrundet Krav paa, at der er Fred og Ro over deres Forhold, og at man ikke uden tilstrækkelig Grund bestandig kaster et Skær over deres Forhold og Virksomhed, som kun foruroliger og bringer Ufred, hvor det ikke burde ske.

Bjerring: Det er en Vildfarelse, hvis den ærede Forslagsstiller (Fraenkel) tror, at jeg ikke har noget Kendskab til de Forhold, hvorom jeg taler. Jeg har, længe før jeg blev Medlem af dette høje Ting, haft Lejlighed til at beskæftige mig med denne Sag, idet adskillige af de Mennesker, som er implicerede i den, har henvendt sig til mig for at faa Sagen frem for Offentligheden. Jeg undersøgte de Klager, de kom med, og jeg lod dem gaa videre til en Partifælle, som er Medlem af dette Ting, og som ogsaa fik Lejlighed til paa anden Maade at sætte sig ind i Sagen. Han kom til det Resultat, at der ikke var foretaget noget, som kunde siges at være uretfærdigt. Jeg har, som nævnt, personligt Kendskab til adskillige af de Mennesker, der er implicerede i Sagen, og det er fortsat min Overbevisning, at det var bedst, om denne Sag blev lagt ad acta og ikke blev draget frem oftere. Det er pinligt baade for dem, der er straffede, og for dem, der er afskedigede fra Anstalten.